

Advokacie

Smyslem a účelem kárného řízení vedeného Českou advokátní komorou je postihovat případná kárná provinění advokátů a advokátních koncipientů. Oprávnění kárných žalobců (jak předsedy kontrolní rady České advokátní komory, tak ministra spravedlnosti) podat kárnou žalobu představuje možnost, jak kárné řízení iniciovat v případě, že kárný žalobce získá poznatky o tom, že se určitý advokát (nebo advokátní koncipient) mohl kárného provinění dopustit. Vzhledem k tomu, že zákon o advokacii neomezuje možnost ministra spravedlnosti podat kárnou žalobu pouze na případy, kdy zjistí nedostatky v činnosti daného advokáta či advokátního koncipienta při výkonu státního dohledu dle § 52b zákona o advokacii (tj. dohled nad ověřováním pravostí podpisů a autorizovanou konverzí dokumentů a určování advokátů Českou advokátní komorou pro zastupování před orgány veřejné správy a Ústavním soudem), může tak učinit ve všech případech kárných provinění advokátů a advokátních koncipientů, o nichž se dozví, neboť advokacie je součástí justice v širším smyslu, na jejímž řádném fungování má stát zájem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 1072/2022-115 ze dne 10.3.2023)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce A. S., nar. XY, bytem v XY, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., jednajícím Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v P., o zaplacení částky 1 157 156 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 47 C 169/2020, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2021, č. j. 28 Co 323/2021-97, tak, že se zrušují rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2021, č. j. 28 Co 323/2021-97, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 6. 2021, č. j. 47 C 169/2020-74, a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalované zaplacení částky 1 157 156 Kč s příslušenstvím sestávající z nároku na náhradu škody ve výši 971 156 Kč ve formě ušlého zisku a ve výši 86 000 Kč představující náklady kárného řízení a dále z nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč, které měly žalobci vzniknout v souvislosti s kárným řízením vedeným vůči němu Českou advokátní komorou pod sp. zn. K 48/2018 (dále jen „předmětné kárné řízení“), zahájeným na základě kárné žaloby ministra spravedlnosti, kterou žalobce považoval za nezákonné rozhodnutí a odpovědnostní titul, neboť rozhodnutím kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 13. 5. 2019, sp. zn. K 48/2018, byl kárné žaloby v celém rozsahu zproštěn. Ohledně podání kárné žaloby ministrem spravedlnosti žalobce dále tvrdil, že se jednalo o zjevně bezdůvodný postup, jehož cílem bylo žalobce poškodit, neboť ministr spravedlnosti neadekvátně navrhoval uložit nejprísnější kárné opatření, tedy vyškrtnutí ze seznamu advokátů, a celá kauza byla medializována.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 47 C 169/2020-74, žalobu zcela zamítl (výrok I) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 900 Kč (výrok II).

3. Soud prvního stupně vyšel z následujících skutkových zjištění. Ministr spravedlnosti jako kárný žalobce podal na žalobce dne 30. 5. 2018 kárnou žalobu. Kárný senát kárné komise České advokátní komory věc projednal a dne 13. 5. 2019 vydal kárné rozhodnutí, kterým žalobce zprostil kárné žaloby, a to z důvodů uvedených v § 23 písm. a), c) vyhlášky č. [244/1996](#) Sb., kterou se podle zákona č. [85/1996](#) Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád). Právní moci nabylo toto rozhodnutí dne 24. 10. 2019. Žalobce u žalované uplatnil tento nárok dne 24. 4. 2020.

4. Po právní stránce vyšel soud prvního stupně ze zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“ nebo „zákon č. [82/1998](#) Sb.“), a uzavřel, že v posuzovaném kárném řízení nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí, neboť nezákonným rozhodnutím ve smyslu zákona č. [82/1998](#) Sb. je jen takové rozhodnutí, jež nabyde právní moci a je pro nezákonnost zrušeno. Kárnou žalobu nelze ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk považovat za předběžně vykonatelné rozhodnutí, tj. nezákonné rozhodnutí, a tudíž z ní nelze vyvozovat odpovědnost státu za škodu. Názor žalobce, že je zapotřebí na kárnou žalobu pohlížet obdobným způsobem, jakoby šlo o sdělení obvinění dle trestního řádu účinného do 31. 12. 1998, považoval soud prvního stupně za absurdní, neboť kárná žaloba byla proti žalobci podána v roce 2018. Navíc soud prvního stupně poukázal na závěry v nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3638/15, podle kterých výkon kárné pravomoci České advokátní komory představuje výkon decentralizované veřejné správy (profesní samosprávy), nikoliv veřejné moci, odpovědnost státu za škodu podle zákona č. [82/1998](#) Sb. za ni tedy nelze uplatňovat, neboť ji tento zákon neupravuje. Byl-li žalobce zproštěn kárné žaloby rozhodnutím České advokátní komory, nejedná se o rozhodnutí orgánu veřejné moci a žalovanou nelze činit odpovědnou ani za důsledky tohoto rozhodnutí. Soud prvního stupně tedy žalobu pro absenci základního předpokladu pro odpovědnost státu za škodu (existence nezákonného rozhodnutí) zamítl.

5. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I rozsudku odvolacího soudu) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 600 Kč (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

6. Odvolací soud zcela vyšel se skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právním posouzením. Odvolací soud uzavřel, že kárné řízení vedené Českou advokátní komorou proti advokátovi, byť zahájené na návrh ministra spravedlnosti, nemůže založit odpovědnost státu za škodu či nemajetkovou újmu podle zákona č. [82/1998](#) Sb. na základě analogie s trestním stíháním a kárná žaloba ministra spravedlnosti není nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk. Odvolací soud rovněž odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3638/15 a uzavřel, že na jeho závěrech nic nemění osoba kárného žalobce ani oprávnění předsedy kontrolní rady pověřit jiného advokáta po dohodě s ním provedením přípravných úkonů potřebných k prověření, zda došlo ke kárnému provinění, neboť oba kární žalobci (ministr spravedlnosti i předseda kontrolní rady) mají v kárném řízení shodné postavení. Kárná pravomoc je svěřena výhradně České advokátní komoře a je výrazem samosprávné funkce této stavovské organizace. Mínění žalobce, že kárná žaloba ministra spravedlnosti může být šikanózním podáním, považoval odvolací soud za ryze spekulativní a uzavřel, že jedině kárný senát rozhodne, zda je kárná žaloba jednoho či druhého kárného žalobce včasná a důvodná. Zdůraznil-li žalobce, že podáním kárné žaloby bylo proti němu zahájeno kárné řízení, aniž by byla dána České advokátní komoře možnost předběžně posoudit důvodnost údajného kárného provinění, považoval to odvolací soud za zavádějící tvrzení, protože ani před podáním kárné žaloby předsedou kontrolní rady nemusí probíhat předběžné projednání údajného kárného provinění. Odškodnění dle odvolacího soudu nelze přiznat ani přímou aplikací čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. [2/1993](#) Sb. (dále jen „Listina“), neboť dle čl. 36 odst. 4 Listiny vymezení předpokladů náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem stanoví zvláštní zákon, tedy

zákon č. [82/1998](#) Sb.

II. Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce ve výroku I dovoláním, ve kterém uplatnil následující dovolací důvody.

8. Dle žalobce závisí napadené rozhodnutí na vyřešení dvou otázek hmotného práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a to (1) zda kárná žaloba, kterou na advokáta podal ministr spravedlnosti a z níž byl advokát následně zproštěn, představuje tzv. odpovědnostní titul dle zákona č. [82/1998](#) Sb., a (2) zda kárné řízení vedené vůči advokátovi může založit odpovědnost státu za škodu na základě přímé aplikace čl. 36 odst. 3 Listiny. Žalobce nesouhlasil s právním posouzením těchto otázek odvolacím soudem a trval na svých závěrech namítaných již v odvolacím řízení, které ale odvolací soud neakceptoval, a dále nesouhlasil s aplikací závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3638/15, tedy s tím, že bez ohledu na osobu kárného žalobce nemůže kárné řízení vedené vůči advokátovi založit odpovědnost státu za škodu dle zákona č. [82/1998](#) Sb. Závěrem žalobce navrhl napadený rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

9. Žalovaná se k dovolání žalobce nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (viz čl. II. a XII. zákona č. [286/2021](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

11. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 a 2 písm. a) o. s. ř. a § 241a odst. 2 o. s. ř.

12. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

14. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. není dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

15. Dovolání žalobce v části směřující proti výroku I napadeného rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen výrok II rozsudku soudu prvního stupně, není dle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně přípustné, neboť jím bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Toto však v případě přípustnosti a důvodnosti dovolání ve zbývajícím rozsahu nebrání dovolacímu soudu, aby zrušil i nákladový výrok

jako výrok závislý na výroku o věci samé.

16. Pokud jde o část dovolání směřující proti výroku I napadeného rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen výrok I rozsudku soudu prvního stupně o věci samé, zabýval se Nejvyšší soud jeho přípustností dle § 237 o. s. ř.

17. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládá otázka, zda kárné řízení vedené vůči advokátovi může založit odpovědnost státu za škodu na základě přímé aplikace čl. 36 odst. 3 Listiny, neboť ohledně ní nepředstavuje rozsudek odvolacího soudu jiné řešení, než jakého bylo dosaženo v judikatuře Nejvyššího soudu, pokud odvolací soud uzavřel, že odškodnění nelze na základě přímé aplikace čl. 36 odst. 3 Listiny přiznat, poněvadž dle čl. 36 odst. 4 Listiny vymezení předpokladů náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem musí stanovit zvláštní zákon, jímž je v daném případě zákon č. [82/1998](#) Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, uveřejněný pod č. 125/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část civilní, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3929/2009, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. II. ÚS 1015/10).

18. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky, zda může kárná žaloba podaná ministrem spravedlnosti představovat tzv. odpovědnostní titul dle zákona č. [82/1998](#) Sb., neboť tato otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu řešena.

IV. Důvodnost dovolání

19. Dovolání je důvodné.

20. Podle § 1 OdpŠk odpovídá stát za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Územní samosprávné celky odpovídají za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci svěřené jim zákonem v rámci samostatné působnosti (dále jen „územní celky v samostatné působnosti“). Stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu.

21. Podle § 3 odst. 1 OdpŠk odpovídá stát za škodu, kterou způsobily (a) státní orgány, (b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona (dále jen „úřední osoby“), (c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona (dále jen „územní celky v přenesené působnosti“).

22. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena (a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, (b) nesprávným úředním postupem.

23. Podle § 13 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

24. Podle § 51 odst. 2 zákona č. [85/1996](#) Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, je ministr spravedlnosti oprávněn vystupovat v kárném řízení podle tohoto zákona jako kárný žalobce.

25. V souladu s § 5 OdpŠk odpovídá stát za újmu způsobenou jednak nezákonným rozhodnutím a jednak nesprávným úředním postupem.

26. Za rozhodnutí je považován individuální právní akt, kterým jsou zakládána, rušena, měněna či deklarována práva a povinnosti jmenovitě určené osoby (srov. SIMON, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 71, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 129/97).

27. Vzhledem k tomu, že zákon pojem nesprávného úředního postupu nedefinuje (nejedná-li se o nesprávný úřední postup upravený v § 13 odst. 1 věta druhá a třetí OdpŠk spočívající v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené), uzavřel Nejvyšší soud ve své konstantní judikatuře, že nesprávný úřední postup může představovat jakákoliv činnost spojená s výkonem pravomocí státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu. S ohledem na to, že úřední postup nelze zpravidla právním předpisem upravit natolik detailně, aby pokrýval všechny představitelné dílčí kroky, které je třeba při výkonu pravomocí učinit, musí být správnost úředního postupu poměřována i hlediskem účelu, k jehož dosažení postup státního orgánu směřuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2000, sp. zn. 25 Cdo 1099/99, který se sice týká výkladu zákona č. 58/1969 Sb., ale jehož závěry jsou aplikovatelné i na režim zákona č. 82/1998 Sb.). Nesprávný úřední postup je zpravidla postup, který nesouvisí s rozhodovací činností, i když není vyloučeno, aby škoda, resp. nemajetková újma byla způsobena i nesprávným úředním postupem prováděným v rámci činnosti rozhodovací. Pro nesprávný úřední postup je určující, že úkony tzv. úředního postupu samy o sobě k vydání rozhodnutí nevedou a je-li rozhodnutí vydáno, bezprostředně se v jeho obsahu neodrazí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2019, sp. zn. 30 Cdo 3542/2018, ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 2120/2000, nebo ze dne 21. 10. 2010, 25 Cdo 1627/2008).

28. V daném případě žalobce odvozoval své uplatněné nároky na náhradu škody a na zadostiučinění za nemajetkovou újmu od skutečnosti, že na něj ministr spravedlnosti podal kárnou žalobu, kterou považoval za nezákonné rozhodnutí, neboť z ní byl nakonec rozhodnutím kárného senátu kárné komise České advokátní komory zproštěn. Současně tuto kárnou žalobu považoval za zcela bezdůvodný postup ministra spravedlnosti, jehož cílem bylo žalobce poškodit, tedy za šikanózní jednání.

29. Dle § 1 ve spojení s § 3 odst. 1 písm. a) OdpŠk odpovídá stát za škodu a nemajetkovou újmu způsobenou při výkonu státní moci mimo jiné orgány státu. Vzhledem k tomu, že v daném případě podal kárnou žalobu ministr spravedlnosti v rámci výkonu oprávnění Ministerstva spravedlnosti při dohledu státu nad činností advokátů (§ 51 odst. 2 zákona o advokacii), tedy v rámci výkonu státní správy orgánem státu, může takové jednání za splnění podmínek zákona č. 82/1998 Sb. odpovědnost státu založit.

30. Dále se Nejvyšší soud zabýval povahou takového jednání, tedy podání kárné žaloby, a dospěl k závěru, že ačkoliv žalobce považuje kárnou žalobu za rozhodnutí, o rozhodnutí se dle výše uvedených závěrů judikatury dovolacího soudu a komentářové literatury nejedná, neboť nepředstavuje individuální právní akt, kterým by byla zakládána, rušena, měněna či deklarována práva a povinnosti žalobce. Jejím podáním je totiž pouze zahájeno kárné řízení vedené orgány České advokátní komory, v rámci kterého je její důvodnost teprve posouzena a kde má ministr spravedlnosti postavení účastníka řízení. Podání kárné žaloby ministrem spravedlnosti tudíž představuje úřední postup.

31. Vzhledem k tomu, že kárná žaloba nepředstavuje rozhodnutí, jehož nezákonnost by byla vyslovena jen tím, že by byl žalobce kárné žaloby orgány České advokátní komory zproštěn, jako je tomu v případě odškodnění za nezákonně zahájené trestní stíhání dle § 9 a násl. OdpŠk, ale podání

kárné žaloby představuje úřední postup, je třeba se v souladu s výše uvedenými judikaturními závěry zabývat tím, zda při tomto úředním postupu nebo v jeho důsledku došlo k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou, funkcí a účelem takového postupu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2000, sp. zn. 25 Cdo 1099/99).

32. Kárné řízení vedené Českou advokátní komorou a podávání kárné žaloby ministrem spravedlnosti jsou upraveny jednak v zákoně o advokacii (zejm. § 32 a násl. a § 51 dst. 2) a dále v advokátním kárném řádu vydávaném Ministerstvem spravedlnosti ve formě vyhlášky (vyhláška č. [244/1996 Sb.](#)). Žádný z těchto předpisů však kromě objektivní a subjektivní lhůty, ve které je možno kárnou žalobu podat (§ 33 odst. 2 zákona o advokacii), a formálních náležitostí kárné žaloby (§ 7 odst. 2 advokátního kárného řádu) bližší pravidla pro podávání kárné žaloby neupravuje. Pro posouzení správnosti postupu ministra spravedlnosti při podání kárné žaloby je tudíž třeba zabývat se jejím účelem a funkcí. Státní moc lze totiž uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a z materiálního pojetí právního státu plyne, že stát musí nést odpovědnost za jednání svých orgánů, kterým je nezákonně zasahováno do základních práv jednotlivců. Stát nemá v tomto ohledu svobodnou vůli a nelze připustit, aby státní orgány při výkonu svých pravomocí působily újmu; naopak je třeba trvat na tom, aby výkon veřejné moci zasahoval do práv druhých osob pouze tehdy, je-li k tomu dán zákonný podklad (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. 30 Cdo 4704/2018).

33. Smyslem a účelem kárného řízení vedeného Českou advokátní komorou je postihovat případná kárná provinění advokátů a advokátních koncipientů. Oprávnění kárných žalobců (jak předsedy kontrolní rady České advokátní komory, tak ministra spravedlnosti) podat kárnou žalobu tedy představuje možnost, jak kárné řízení iniciovat v případě, že kárný žalobce získá poznatky o tom, že se určitý advokát (nebo advokátní koncipient) mohl kárného provinění dopustit. Vzhledem k tomu, že zákon o advokacii neomezuje možnost ministra spravedlnosti podat kárnou žalobu pouze na případy, kdy zjistí nedostatky v činnosti daného advokáta či advokátního koncipienta při výkonu státního dohledu dle § 52b zákona o advokacii (tj. dohled nad ověřováním pravosti podpisů a autorizovanou konverzí dokumentů a určování advokátů Českou advokátní komorou pro zastupování před orgány veřejné správy a Ústavním soudem), může tak učinit ve všech případech kárných provinění advokátů a advokátních koncipientů, o nichž se dozví, neboť advokacie je součástí justice v širším smyslu, na jejímž řádném fungování má stát zájem (srov. Krym, Ladislav. § 51 [Kárný řád a kárný žalobce]. In: SVEJKOVSKÝ, JAROSLAV, VYCHOPENĚ, MARTIN, KRYM, LADISLAV, PEJCHAL, ALEŠ a kol. Zákon o advokacii. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 376-377.)

34. Z uvedeného je zřejmé, že podání kárné žaloby ministrem spravedlnosti nepředstavuje nesprávný úřední postup jen proto, že je kárně obviněný kárné žaloby orgány České advokátní komory zproštěn. Z dané okolnosti totiž samo o sobě neplyne, že by podání kárné žaloby představovalo výše zmíněný nezákonný zásah do práv kárně obviněného. Lze si však představit situaci, kdy by podání zcela zjevně nedůvodné nebo šikanózní kárné žaloby ministrem spravedlnosti představovalo nesprávný úřední postup, za který by stát v souladu se zákonem č. [82/1998 Sb.](#) nesl odpovědnost, neboť primárním účelem takového postupu by nebylo stíhat případné kárné provinění, ale kárně obviněného poškodit a způsobit mu obtíže.

35. Otázkou, zda se v daném případě ministr spravedlnosti při podání kárné žaloby nedopustil nesprávného úředního postupu, se však odvolací soud (ani soud prvního stupně) nezabýval a neprováděl k této otázce ani žádné dokazování. Odvolací soud pouze obecně konstatoval, že mínění žalobce o šikanózním podání kárné žaloby považuje za ryze spekulativní. Právní posouzení věci odvolacím soudem je tudíž neúplné a tedy nesprávné.

36. Za situace, kdy bylo dovolání shledáno přípustným, se Nejvyšší soud ve smyslu § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. zabýval i tím, zda ve věci existují zmatečnostní vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existenci takových vad však žalobce netvrdil a nepodávají se ani z obsahu soudního spisu.

37. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil, a to jak v části jeho výroku I, kterou byl potvrzen výrok I rozsudku soudu prvního stupně o věci samé, tak v závislých výrocích o náhradě nákladů řízení [§ 242 odst. 2 písm. a) o. s. ř.]. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí rovněž pro rozsudek soudu prvního stupně a ve věci bude nadto potřeba vyzvat žalobce k doplnění tvrzení a označení důkazů k nim dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a zopakovat či provést další dokazování, zrušil dovolací soud podle § 243e odst. 2 věty druhé o. s. ř. také rozsudek soudu prvního stupně, a to jak ve výroku I o věci samé, tak v navazujícím výroku II o náhradě nákladů řízení, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

38. Při novém projednání věci soud prvního stupně vyzve žalobce dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k doplnění tvrzení a označení důkazů ohledně toho, že podání kárné žaloby ministrem spravedlnosti bylo dle žalobce zjevně bezdůvodným postupem, jehož cílem bylo žalobce poškodit, tedy zejména z jakých konkrétních skutečností toto žalobce dovozuje, a tento nárok nově posoudí, případně i na základě zopakovaného či doplněného dokazování, a to v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího soudu.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)